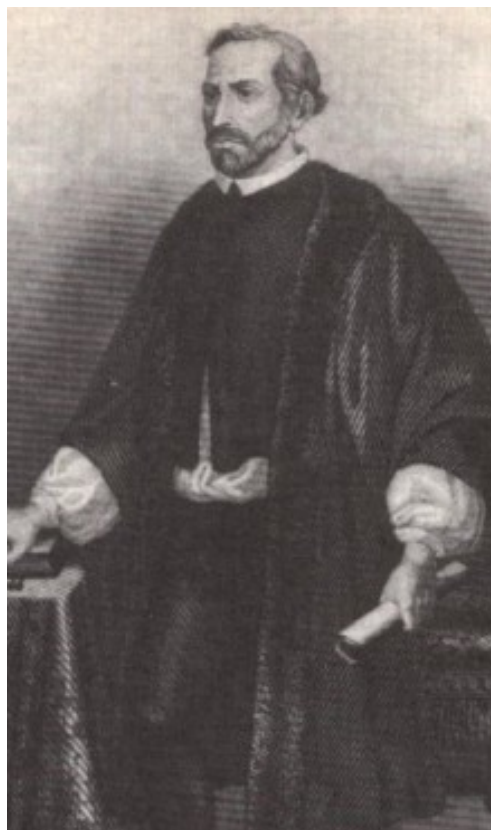

La mort de Pau Claris

Pau Claris va morir el 27 de febrer de 1641 a tres quarts de dotze de la nit. Un mes abans, el 26 de gener al matí, un nombrós exèrcit hispànic havia estat severament derrotat als vessants de Montjuïc i davant les muralles de Barcelona. Pocs dies abans, el 16 de gener, les institucions catalanes havien trencat els lligams de fidelitat amb Felip IV.

Feia pocs mesos que la convocatòria de la Junta General de Braços havia representat el moment decisiu en el trànsit que va convertir les revoltes de la primavera de 1640 en una veritable revolució. I, l'any anterior, el 1639, els catalans havien recuperat el castell de Salses amb una xifra esgarrifosa de morts. De fet, en disposar d'unes estructures institucionals pròpies i d'unes lleis sobiranes -fins i tot en àmbits fiscals i militars-, les institucions catalanes estaven condemnades a enfrontar-se -i, a més, amb certes possibilitats d'èxit- al projecte estatal hispànic de rel castellana, un xoc de models d'estat que havia tingut alguns dels seus punts més àlgids a les Corts inconcluses de 1632 i 1626. Una confrontació que, en realitat, tenia part del seu origen al Gran Memorial del comte duc d'Olivares (1624).

Una de les principals característiques de la Catalunya d'aquest període és la presència d'una classe dirigent molt preparada intel·lectualment, amb una àmplia formació jurídica, amb una notabilíssima experiència política i conscient de la seva funció pública. Una classe dirigent, doncs, que s'havia guanyat el respecte de la societat gràcies a la fermesa del seu compromís a l'hora de garantir els drets dels catalans, molt especialment pel que fa a l'extracció de renda per part de la Monarquia Hispànica en forma d'impostos i d'allotjament de tropes, i també pel que fa al dret i al deure d'anar a la guerra només en defensa de la seva terra.

En concret, per posar-ne tan sols un exemple, Pau Claris era doctor en Dret Civil i Canònic. A més, va ser un dels representants del Braç Eclesiàstic a les Corts de 1626 i 1632 (inconcluses per la resistència catalana davant les contraffaccions de les constitucions que volia imposar la Corona). De fet, a la darrera d'aquestes convocatòries, va actuar en representació del seu Braç en la qüestió de les insaculacions, un sistema pel qual s'accedia als principals càrrecs institucionals del país. I, finalment, el 1638, ell mateix va ser insaculat com a diputat eclesiàstic de la Generalitat (des d'on "presidirà" el procés de "separació" de Catalunya).

Actualment, el nostre país també requereix una classe dirigent moralment íntegra,

intel·lectualment preparada, políticament experimentada i socialment respectada.

Oriol Junqueras